

Kamaszkorom hajnalain az uradalmi malom ablakából elláttam Világosig, ahogy jött föl a nap, mint pirinyó üveghegyek taréjosodtak föl a görbülő világ átlátszó kék sörényei.

Határnak tudtam mindig azt a tájat. Lábánál kezdődik az Alföld és többrendbeli történelem.

Kamaszabb korom ladikja a szemmel látott szép szülőföld fényes hegyei tövéből sodródott tán épp a Maros fiú hátán be ide, a Tisza anya tájaira.

Épp morgott a föld, a folyók kivertek mederágyaikkól.

Az ég bográcsa a csillagok fölé púposodott, mikor éjszakánként sztálingyertyákkal világosították ki Pestet. Fényei eljártak Szegedig, itt vibráltak váró szemekben.

És szomorú gyalogos tömegek sárga Dávid-jelek alatt a sötét vonatok felé. Bombák, égő házak, jajongó sebesültek, életükért bujdosó fiatal katonák.

Civil apáimék épp Ricséről hazaértükben kiskabátot kaptak s madzagra fűzött könnyű karabélyt, egész városrészeket óvtak a pocokszemekkel leső százkezü bajoktól.

A föld morgott Világos felől. Az üveghegyek lábától apró harci neszek, közeledő muzsikás zümmögések.

A szülőföld jön vízen, szárazon, a levegőben. Milliónyi röpcédula hull, a rég látott, ezeréves rokonok üzenetei.

Hidak mosakodnak épp a Tiszában. Lovasok úsztatnak, bürük hajlonganak a vízen. Pogácsaképző kalmükök, marik, cseremiszek, pelyhes arcú ukránok dobbannak az innenső partra.

Apáink kezet ráznak, s beszélnek penzául, murmanszkuul, ufául, pétervárul, minthogy épp az imént, huszonöt évvel ezelőtt hagyták abba a társalgást. Értik, értjük egymást.

A szibériai Alimov lép elő, derékszíjából görbe nyelvű faragóbárdot von elő. Mögötte sok ezer szibériai ács sorjázik.

Hidat rakunk!

TÓTH BÉLA

